

доточие на тази държава станжлъ градътъ Ускудама основанъ на лѣвий брѣгъ отъ р. Тунджа (Tonzus) при вливанетоъ и' въ Марица. (Въ Македонскитѣ врѣмена го наричали Орестиясъ. Императоръ Адриянъ украсилъ градътъ, който се и нареклъ на неговото име. Адриянополъ послѣ билъ столица на провинцията Наемимонтъ). Синътъ му Ситалкесъ събралъ въ 43 г. противъ Македонскій кралъ Пердикка 100,000 пѣшаци и 50,000 конници. Прѣемникътъ му Сеутесъ още распространилъ Одриското царство така, щото границитѣ му се допирали на сѣверъ до Истеръ, на западъ до р. Стримонъ и Искеръ съ изключение на свободолубивитѣ горци въ Родопитѣ. Слѣдъ смъртъта на Сеутеса, тази могущественна държава съ такъва скоростъ се разпаднала, съ каквато била основана. Анархията и несъгласието пакъ се подновили и това улѣснило на Филиппа II. покоряването и'. Около 342 год. подкачилъ Филиппъ II една тригодишна кръвопролитна война противъ Тракийцитѣ, която се свършила съ свършенното покоряване на земята на югъ отъ Хемъ; неговитѣ войски дошли даже до Дунавътъ. За безопасността на пѣтищата и рудницитѣ основалъ Филиппъ II цѣлъ редъ Македонски военни колонии, като въ Бессапара, въ Кабиле (Ямболъ), но най-забѣлжителна отъ тѣхъ, издигната на тритѣ уединени скалисти върхове, въ срѣдата на пространното поле между Хемъ и Родопи запазила името на Македонскиятъ си основателъ и до днесъ (Римлянитѣ я нарѣкли Trimontium). Още прѣди Филиппа тукъ е имало една Тракийска крѣпостъ; Тацитъ казва, че Тракийцитѣ построявали крѣпоститѣ си на непристъпни мѣста.) Войскитѣ на Александра Вел., съ които той покорилъ югозападна Азия и Египетъ, се съставлявали отъ Тракийци; по-вечето отъ тѣхъ никога не се връщали у дома си. Въ времето на диядохитѣ междуусобията и враждитѣ се подновили. Одризитѣ вели отчаяна борба не само съ Бесситѣ, своитѣ вѣчни врагове, но и съ Гетитѣ и Илирийцитѣ; а Дарданитѣ безпрѣстанно нападали на Македония.